

mit Spørgsmaal, stod det til Dels i Forbindelse med min Omtale af Spørgsmaalet om Købesummen for de vestindiske Øer, og her maa jeg da sige, at jeg meget beklager den højtærede Finansministers Udtalelser derom. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, mente han jo slet ikke at kunne stille sig imødekommende overfor de Ønsker, der ved Afgivelsen af Kommissionsbetænkningen over Spørgsmaalet om Øernes Salg blev fremsat fra Flertallets Side. Jeg beklager dette, fordi jeg nærer en Frygt for, at Købesummen, naar der ikke træffes særlige Bestemmelser angaaende dens Anvendelse, ganske stille vil glide ind i Statskassen, i Kassebeholdningen og saa i Løbet af meget kort Tid vil være forsvundet. Hvis dette skulde blive Tilfældet, vilde jeg i meget høj Grad beklage det, for det er min Opfattelse, at mange af os, som var med til at virke for Salget af de vestindiske Øer, og som stemte for det, gjorde det ikke med den Tanke, at Salgssummen ligefrem skulde glide ind i Finanskassen og bruges til almindelige Foranstaltninger. Jeg beklager altsaa den Stilling, den højtærede Finansminister har taget til Spørgsmaalet om en særlig Anvendelse af Salgsbeløbet for de vestindiske Øer, og jeg vilde meget ønske — Beløbet er jo ikke kommet til Veje endnu —, om den højtærede Finansminister under de senere Forhandlinger, jeg antager vil blive ført om dette Spørgsmaal, ogsaa nu ved Behandlingen af det Lovforslag, den højtærede Minister har fremsat i Folketinget, dog vil tage noget Hensyn til de Ønsker og Forventninger, som Flertallet i Kommissionen har udtalt i Betænkningen.

Jørgen Berthelsen: Efter de Udtalelser, der nu blev fremsat af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, viser det sig, at min Opfattelse af Tekstanmærkningen er rigtig, at man derved foretager en Ændring i Loven af 27. Maj 1908. Jeg sagde, at jeg havde egentlig ikke noget imod, at der foretages en saadan Forhøjelse, selv om den ogsaa har et Beløb til Følge af nogen Betydning, efter hvad der er opført i Bilagene her; det vil jo blive, efter hvad jeg kan forstaa, et Beløb af 150,000 Kr. Det er dog egentlig ikke det Beløb, der afskrækker mig fra at give min Tilslutning, men jeg synes, det er en grumme uheldig Foranstaltning at ændre en Lov som denne, uden at man i selve Loven kan se, at den er blevet ændret, men er henvist til en Tekstanmærkning

paa et Tillægsbevillingslovsforslag som det her foreliggende. Hvis vi bliver ved at fortsætte paa denne Maade, ved vi jo ikke en Gang, hvad der er Lov. Folk maa dog tro, at naar de følger Loven, saa maa det være rigtigt, men det viser sig altsaa, at det er det i Virkeligheden ikke, for Loven er ændret, og det er ikke en Gang omtalt i den Tekstanmærkning her; at der sker en Ændring deraf. Jeg for mit Vedkommende vilde langt have foretrukket, om den højtærede Minister, trods det at han sagde, hvis jeg hørte rigtigt, at Ændringen egentlig ikke særlig var foranlediget af Dyrtiden — jeg har nu den Opfattelse, at det vel egentlig nok er Dyrtiden, der har foranlediget det ekstraordinære Skridt, som Ministeren har gjort —, havde fundet en anden Maade til ordne den Sag paa. Jeg tror, at den højtærede Minister kunde have fundet andre Maader end netop den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet, og som jeg anser for overordentlig uheldig.

Finansministeren (Brandes): Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) undrede sig over, at jeg kadede Lovforslaget om Ejendomsskyldens Forhøjelse sammen med Muligheden af en Forhøjelse af Statsbanernes Takster. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg aldrig har kædet de Spørgsmaal sammen. Sammenkædningen, Sammenkoblingen skriver sig virkelig fra de to Flertalsgrupper her i Tinget, som under Forhandlingerne om Skattelovgivningen gentagne Gange har erklæret, at man maatte kræve, at Statsbanernes Takster forhøjedes. Dertil har jeg og min Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, mange Gange maattet svare med de samme Argumenter, som jeg ikke skal gentage for det høje Ting ved denne Forhandling, hvorfor vi ikke mente at kunne gaa med dertil. Saa kommer Spørgsmaalet paa ny op for mig i Udvalget paa den Maade, at man siger, at man ikke kan gaa med til Ejendomsskyldens Forhøjelse, men derimod foreslaar man at forhøje Jernbanetaksterne. Dertil svarede jeg, og det kan ikke undre det ærede Medlem, for saaledes er Forhandlingerne foregaaet i dette høje Ting, saa længe der overhovedet har været et Landsting: Jeg er villig til en Forhandling om det, man kræver, hvis man vil optage en Forhandling om det, jeg kræver, det er Princippet: do ut des — undskyld, jeg taler Latin —, det er et Princip, som ikke er ukendt for de ærede Medlemmers Partier i dette høje Ting. Det er altsaa i